

МЕДІАГРАМОТНІСТЬ ЯК КЛЮЧОВА КОМПЕТЕНЦІЯ ЛЮДИНИ

ЕПОХИ МЕДІА

Самостійний пошук інформації, її верифікація і створення свого тексту - складне завдання, з яким стикається більшість представників сучасної молоді, в тому числі і школярі, незважаючи на те що вміння працювати з інформацією - ключова компетенція в характеристиці людини епохи медіа.

Медійні технології надають людині швидкі і зручні способи пошуку інформації. Тому відбулася трансформація її розумової діяльності. Актуальні сьогодні медіапрактики (Інтернет, ТВ, ЗМІ, кіно, соцмережі, фото- і відеотрансляції) вимагають певних організованих механізмів трансляції смислів культури. Вони, в свою чергу, впливають на соціальну комунікацію в цілому і окремі її види.

Сьогодні сприйняття медійної інформації розглядається як смислове завдання, що вимагає спеціального навчання: медіаграмотність можлива тоді, коли суб'єкт творчо використовує матеріал, пов'язаний з медіаобразами, не тільки у їх функціональному і контекстуальному значенні, але і в межах власного світобачення. Діяльнісний контекст у процесі медіа комунікації передбачає введення спеціальних педагогічних технологій в освіті.

Медіаосвіта рекомендується до впровадження у національні навчальні плани всіх держав, в систему додаткової, неформальної освіти»[3, с. 273-274]. Сьогодні така освіта є актуальною і затребуваною не тільки тому, що необхідні фахівці, які вміють працювати з джерелами і засобами медіакультури. Вона є пріоритетною і перспективною галуззю і культурного, і педагогічного розвитку XXI ст. Медіапедагог, включений в систему медіаосвіти та володіє навичками медіаграмотності, є ключовою фігурою на всіх рівнях системи сучасної освіти: від дошкільної до вищої. Саме він є посередником між інформаційними потоками та суб'єктами освіти. Він здатний організувати діалог особливою медійною мовою і

вибудувати логіку сприйняття тексту (в широкому сенсі його розуміння) способами і прийомами, що відповідають запитам часу. Якостями і компетенціями медіапедагога, в ідеалі, повинні володіти вихователі, вчителі та викладачі, тобто професійно сформовані люди. Тому альтернативний вихід - вчитися...

На думку, зарубіжних експертів у галузі медіаосвіти (Д. Букінгем, К. Ворсноп, Л. Мастерман, О. Федоров та ін.) «медіаграмотність» (медіа literacy) спрямована на те, щоб людина була активною і медіаграмотною з розвинуеною здатністю до сприйняття, створення, аналізу, оцінки медіатекстів, до розуміння соціокультурного та політичного контексту функціонування медіа в сучасному світі, кодових і репрезентаційних систем, що використовуються медіа; життя такої людини в суспільстві і світі пов'язана з громадянською відповідальністю [1].

Сучасна людина в процесі залучення до медіакультури повинна володіти: 1) розумінням впливу медіа на особистість і суспільство; 2) розумінням процесу масової комунікації; 3) розумінням контексту медіа, традиційних і нетрадиційних навичок грамотності; 4) здібностями створювати, аналізувати і обговорювати медіатексти; 5) умінням отримувати задоволення від розуміння і оцінки змісту медіатекстів [1].

Візуальна медіаграмотність (як більш окреме питання медіаграмотності) - це не тільки спосіб осмисленого і креативного прочитання та інтерпретації суб'єктом сприйняття інформації, представленої в світі візуального, але і особливий рівень компетентного, професійного підходу до явищ соціально-культурної дійсності.

Список використаних джерел:

1. Федоров А. В. Права ребенка и проблема насилия на российском экране. Таганрог: Изд-во Кучма, 2004. URL: <http://psyfactor.org/lib/fedorov11-11.htm>.

2. Pantzar M. Future Shock – Discussing the Changing Temporal Architecture of Daily Life //Journal of Futures Studies. June 2010. 14(4):1–2. URL: <https://jfsdigital.org/wp-content/uploads/2014/01/144-A01.pdf>
3. Recommendations Addressed to the United Nations Educational Scientific and Cultural Organization UNESCO // Education for the Media and the Digital Age. Vienna: UNESCO, 1999.

Рибалочка К.А.

САМОВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ЯК ОСНОВНИЙ ФАКТОР УСВІДОМЛЕННЯ СЕНСУ ДІЯЛЬНОСТІ

Нині, у зв'язку з глибокими соціально-економічними змінами, що відбуваються в Україні, питання, пов'язані з професійним самовизначенням особистості, її самореалізацією в професійній діяльності, набувають особливої актуальності. Саме поняття «професійне самовизначення» досить широке та має багато варіацій.

Професійне самовизначення - форма активності особистості, яка відображає процес прийняття рішення про вибір професії. Як зазначає С. Куровська, професійне самовизначення - це процес самостійного вибору особистістю професії, що здійснюється на основі аналізу власних даних та їх відповідності вимогам професії. Він починається із роздумів над своїм майбутнім, які підводять до вибору професії, і закінчується її фактичним вибором[1].

Самовизначення передбачає не лише «самореалізацію», але й розширення своїх початкових можливостей - «самотрансценденцію» (за В. Франклом): «Повноцінність людського життя визначається через його трансцендентність, тобто у «здатності виходити за рамки самого себе», а головне у вмінні знаходити нові сенси у конкретній діяльності та у всьому своєму житті»[2].